

Щоб стільки зла! — втомилась оборона.
Куценьке зло і зло довготелесе.
Ніч. Крізь будинки проросло волосся.
Та з площі — де-не-де — протуберанець.

Від воїнів — лиш смуги тонкорунні.
Як важко — на чиюсь химерну ласку.
Як лячно, — коли в серці й мозку слизько.
І тільки віддих обплело коріння.

Зі свічкою добро перешукали,
Яке, здавалось, вже — ніде, ніколи.
Як раптом — сяйво, що від нього — свіжість, —

І тягарі нічого вже не важать,
Хоч зорі ллються й — от — буття зітнуть,
Яке ще міниться і — в склянку, як ситро.